

KÜÇÜK KAYILAR

KOMŞU BEYİ ALP YÜREK

TİMAS
ÇOCUK

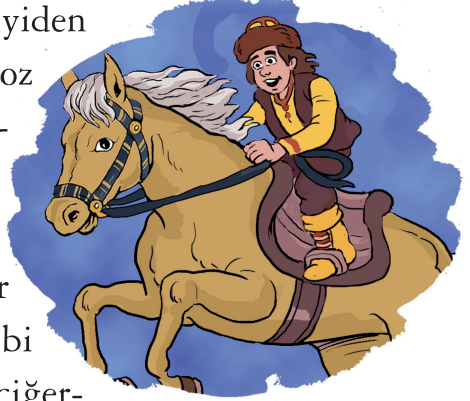
ENİS TEMİZEL

NEDEN HERKES BÖYLE GARİP?

Domaniç yaylağındaki yaz mevsimi tüm güzelliğiyle devam ediyordu...

Küçük Kağan, son zamanlarda her gün yaptığı gibi boz atına binmişti. Beraber yaylanın ve yazın tadını çıkarıyorlardı.

Artık binicilikte iyiden iyiye ustalaşmıştı. Boz atıyla da ayrılmaz birer dost olmuşlardı. Hopluyorlar, zıplıyorlar ve sonra bir yerde durup mis gibi

havayı ciğer-

lerine çekiyorlardı.

Kağan boz atıyla gezerken yorulduğunu bile fark etmiyordu. Ama yayla diğer yer-

lere göre serin olsa da mevsim yazdı. Yani terlemek kaçınılmazdı. Özellikle gölge olmayan yerlerden geçerken Kağan, terini

soğutmak için bir soluk arası veriyordu. Aynı zamanda zihnini de boşaltmış oluyordu.

Bu gezintiler Kağan'a sağlıklı bir beden ve zihin kazanmasına da yardımcı oluyordu.

Yakın zamanda Kağan'ın zihnini dağıtan çok şey olmuştu. Şimdiyse böyle yaparak düşüncelerini bir noktada toplayabiliyordu.

Kağan, "**Bugünlük bu kadar...**" deyip boz atını obaya doğru sürdü. Tepeden inerken ağabeyinin sesini duydu.

- Aaah... Yeter bu kadar! Canımı acıtıyorsun Aybora!

- Heh heh heh... Dur ya! Yeni başladık. Hemen pes etme!

Kağan ne olup bittiğini anlamak için seslerin geldiği yere iyice yaklaşmıştı.

Ağabeyi ve arkadaşı Aybora, yerde birer varil gibi yuvarlanıyorlardı. Toz bulutu için-

de bir kayaya çarpıp duruyorlar, sonra yine cebelleşmeye devam ediyorlardı. Kağan, ağabeyi ve arkadaşının bazen böyle şaka-laştıklarını görmüştü. Ama bu seferkinin dozu biraz fazla görünüyordu sanki...

Ağabeyi de Kağan'ı görmüştü, ama canının acısından ona bir şey söyleyemedi.

- Aybora. yeteer! Nefes alamıyorum!

Kağan, ağabeyinin acısına daha fazla dayanamayıp atılmıştı:

**- Aybora, ağabeyimi bırak lütfen!
Görüyorsun canı acıyor!**

